

Hasta hekim diyalogları; fantezi değil gerçek!

Prof. Dr. Şaban Şimşek

1956 yılında Rize'de doğdu. 1980 yılında İÜ Cerrahpaşa Tıp Fakültesinden mezun oldu. Göztepe ve Okmeydanı SSK Hastanelerinde göz hastalıkları ihtisasını tamamladı. Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi Tıp Fakültesinin kurucuları arasında yer aldı. Klinik şefliği, baştabiplik, tabip odası başkanlığı ve Maltepe Üniversitesi Tıp Fakültesi Dekanlığı görevlerini yürüttü. 1999 yılında doçent, 2006 yılında profesör oldu. Milli Eğitim Bakanlığı Müsteşar Yardımcılığı görevinde bulundu. Halen Kartal Dr. Lütfü Kırdar Eğitim ve Araştırma Hastanesinde Göz Hastalıkları Klinik Şefi olarak görev yapmaktadır.

Diyalog deyip geçmemek lazımdır; bazen en sevinçlisi, bazen en hüzünlüsü, bazen en zoru, bazen de en komiğidir hasta ile hekimin ya da hekimle hasta yakınının konuşması! Tanı koymadır, terapidir, haberdır, davetsiz misafirdir, ameliyat öncesi ya da sonrası zaman kazanmadır, ısınmadır; er meydanındaki peşrev misali!.. Bazen de serzeniş, uyarıdır, karar vermedir, hükümdür son raddeye geldiğinde! Muhatabınız hasta olabilir, yakınları olabilir, hatta bütün millet olabilir. Altın alma, üste çıkma, biraz sıkma sonra azıcık gevşetme taktikleri, nihayete matuf planlar, stratejiler hepsi bunun içindedir. Yazımıza bu sonuncusuna dair örneklerle başlayalım. Not: İlk iki kısma Facebook'ta paylaştığım gibidir. Üçüncüsü bu yazıyı hazırlarken gelen bir telefondur. Diğerleri ise "Doktor Ne Yaşar Ne Yaşamaz" adlı kitabımdandır.

1. Cepheden Milletimize Mektup! (1)

İzolasyona (karantina) yeterince uyulmuyor!

Bir türlü anlatamadık bunu! Hadi bir de Karadeniz usulü söyleyelim; "Arkadaşlar, ey millet! Bu meselenin kilit noktası öncelikle taşıyıcılıktır, yani virüsün 'hamili' olmasıdır." Nasıl ki hamileliğin biraz olmazsa karantinanın da biraz olmaz! Haberinizi olsun, genel hakkında bir şey söyleyemem ama bizim cephede son durum şöyledir:

- Covid-19 servisine çevrilen kliniğimizde yer kalmamıştır; odalarda iki hastayı yan yana yatırmak durumlarına gelinmiştir!

- Bu arada bizlerde de pozitifler çoğalmaya başlamıştır; takımında düşmeler olması, üzümlere söylüyorum ki pek muhtemeldir!

Bu işin lütfeni filan kalmamıştır artık! Böyle giderse şüpheniz olmasın, birkaç gün içerisinde zorunlu olarak sokağa çıkma yasağı gelecektir! Onun için; bir daha fırsatınız olmayabilir, herkes oturduğu yerde otursun! "Lütfen" demiyorum! Mesajıma gül, lale de koymuyorum!

2. Cepheden Aziz Milletimize Mektup (2)

"Korona'ya dair küçük bir "kandil (ışığı) hediyesi"

Öncelikle belirtiyim; bu sadece bir gözlemdir, bilimsel araştırma sonucu değildir! Ama koronayı yenmeye dair ümidimi, içimde oluşan güzel kıpırtıyı şu mübarek günde/gecede paylaşmak istedim. Hastalığın ve hastaların gidişi 3-4 gün öncesine göre sanki daha hafif seyretmeye başladı! Verilen tedavilerden mi yoksa virüsün etkinliğinin düşmeye başlamasından mı ya da her ikisinden mi bilmiyoruz ama hastalarımızdaki "ölümcül tablo" biraz daha "yumuşamış" gözüküyor. Sanıyorum ki

son 4-5 günlük genel kayıp sayısı da göz önüne alındığında korona düz bir çizgiye geliyor veya gelmiş gibi. Belki bunu söylemek erken ama öyle! Eğer yayılımı azami ölçüde engelleyebilirsek, beraat günü verdiğim bu mesaj, bu bela için milat olacak inşallah. O engellemeyi başarabilmek için evde kalmaya sabırla devam! Beraat Kandilimiz kutlu olsun.

3. Adana'dan bir emriniz var mı?

Malum diyalog her zaman hasta veya yakınıyla da sınırlı değildir. Koruyucu hekimlik bağlamında, gerektiğinde sağlıklı insanlarla da yapılmalıdır; zira her insan bir hasta adaydır. Hele de bu Covid-19 virüsünün dünyada cirit attığı günlerde...

Kandil kutlaması için Adana'dan sevgili bir dostum arıyor:

- Alooo! Hocam, selamun aleyküm!
- Oooo! (...)cim ve aleyküm selam!
- Hocam kandiliniz mübarek olsun. Ellerinizden öperim...
- (...)
- Hocam, Adana'dan bir emriniz var mı?
- Var.
- (Dostum bu cevabıma biraz şaşırır, çünkü o telefon görüşmesine kadar hep "rica ederim, sağlığın" gibi şeyler söylemişim ona!)
- Emret hocam.
- Evde kalın!

4. Ölene Kadar Kesin Yaşarım Değil mi Hocam?

Ön not: Yazıyı Korona ile açınca böyle bir anekdot iyi gider diye düşümdüm.

Bürokrasinin bir numarası dostumuz FK. telefonda:

- Hocam, İstanbul'da bir dostumuz var. Adı; ...Tüylüoğlu; Rizeli güzel bi hemşerimizdir.

- Evet Sayın Müsteşarım?

- Yaa, bu arkadaş kolon kanseri. Bazı doktorlar ona "Karaciğere de atlamış, her tarafını sarmış mı ne?" diyor. Morali bozuk. Hekimlikten önce inanacağı bir dost arıyor. Yani bir numaralı doktor olmasa da yakından ilgilenecek, onu rahatlatacak birisi lâzım! Nasıl yardımcı olabilirsin?

- Hıı! Bir bakalım! Alanım dışında ama... Nerede oturuyor?

- İstanbul'da, Avrupa Yakası'nda.

- Peki, ben seni arayacağım. Biraz araştırayım; Vakıf Gureba'da gastroenterolojide bir arkadaşlarım var, onlara bir sorayım. Bildiğim kadarıyla onkoloji de fena değil orada.

- Yaa, çok memnun olurum. Zahmet olacak!

- Rica ederim, ne demek! Biz bu iş için varız. Siz devleti yönetecesunuz biz da hastaları tedavi edeceğiz; buşonlarını (kulak kiri) temizleyeceğiz, göz çapaklarını çıkaracağız!

- Yaa, yine dokunmadan edemiyorsun!

- Dostum, takılıyor işte. Dediklerimde yanlış yok. Yoksa koskoca başmüsteşar ya da başka baş olan dostlarımızdan bir şey beklemiyoruz!

- Hee! Ole ole!

Aradan bir ay kadar zaman geçiyor ve bir vesile, hem dostumuz sayın müsteşarla hem de adı geçen hasta ile bir araya geliyoruz.

- Haa, bak Şaban Hocam, o bahsettiğim hasta bu işte! Tanışın.

- Ooo! Memnun oldum.

- Ben da Doktor bey ben da! Alla(h) razı olsun, gönderdiğün adam bize çok iyi bakti. İnsan gibi insan, başka ne diyeyim.

- ...

- Her şeyi anlattı başa. Sordum oğa ki "Barsağım nasıldır?" Dedi başa ki "İyidir." Sordum oğa ki "Karaciğerim nasıldır?" Dedi başa ki "İyidir; hiç bi şeyun yoktur! Yani vardır ama yoktur!" "Nasi yani? Karaciğerim yok midir?" dedum oğa. "Ya! Olmaz olur mi?! Senun endişe edecek, bir şeyun yok, de-

mek istedum." dedi başa!

- Çok iyi!

- Bir da sordum oğa; "Yaşayacak mıyım?" diye; "Ne demek tabii" dedi.

- Güzel!

- Güzel ama emin olamadum!

- Niçin?

- Çünkü bir soru daha sordum oğa, cevabini veremedi!

- Ne sordunuz?

- "Ölene kadar kesin yaşarım değil mi Hocam?" dedum oğa!

- Hay Allah! Gerçekten zor bir soru sormuşsun! Valla bana sorsaydın ben de cevap veremezdim!

- Sen da aynı da!

- Nasıl ben da aynı daaa?

- Sen da fanisun!

- Elbette, emri hak vaki olduğunda hepimiz... Yani bu dünya'da kalan var mı?

- O zaman ikimiz da aynıyız!

- Nasıl?

- Aramızda bir fark yok!

- Anlamadım!

- Yahu anliyamıyacak ne var hocam; sen da ölene kadar yaşayacasun, ben da!

5. Telefon Etmediysem Bil ki Öldüm!

Bir Adil Ataseven amcamız vardı. Şimdi tam olarak hatırlamıyorum ama sanıyorum ki gözünde hem glockom hem de katarakt vardı. Birtakım ameliyatlar, tedaviler yapılmış ancak ardı ardına çıkan komplikasyonlar gözü içinden çıkılmaz vaziyetlere getirmişti. Çalışma arkadaşlarımdan Dr. İnci kendisiyle canı yürekten ilgilenmiş ama bir sonuç alamamıştı. Benden yardım istedi. Uğraştık, didindik ama görme anlamında bir katkı sağlayamadık ona maalesef. Bütün bunlara rağmen bize müteşekkirdi hastamız.

İnci ve ben başka hastanelere tayin olduktan sonra da (aslında ikimize de sürgün!) kliniğe gelip gitmeye devam etmiş. Sık sık telefon açıyordu bana. Anlattığına göre, gözünden değil de(!) özellikle de bizim (artık eski demek gerekiyor) kliniğimizdeki bir doktorun muamelesinden hiç memnun değildi. O günlerden bu yana yaklaşık altı yıl geçti. Adil amcam her bayram, her kandil gecesi mutlaka arar ve kendisine yaptığımız iyiliklerden(!) dolayı teşekkür eder durur, sağ olsun. Son görüşmemizde kendisine, bu aramalarından gerçekten mahcup olduğumu söyleyince, büyük bir içtenlikle şunu dedi:

- "Hocam, Allah sizden bin kere razı olsun. Ben yaptığınız iyilikleri ölünceye kadar unutmam. Eğer bir bayram telefon açmazsam bil ki ben öldüm!"

Kissadan Hisse:

Artık günümüzde ender olarak karşılaştığımız böylesine yüce gönüllü, vefalı davranışlar çektiğimiz onca cefayı bir an için de olsa unutturuyor ve mesleğe yeniden sarılmamıza vesile oluyor. Ne diyelim; sen sağ ol Adil amca ve diğer Adil amcalarım.

6. Genç ve Güzel Kadının Yaptığı!

Robert Koch mikroskopta gördüğü çomağa benzer cisimciklerin Şarbon etmeni olduğuna karar verdi. Bukanı farelere şırınga etti ve onların hastalandığını gördü. Tüberküloz mikrobunu (Koch basili) buldu. Adına, İnsanlığa yaptığı bu katkılardan dolayı, hayattayken bir anıt dikildi.

Bütün bu başarılar ne yazık ki ona mutlu bir evlilik getirmedi. Eşinden ayrıldı. Genç, güzel ve pek gösterişli bir sanat tarihi öğrencisiyle evlendi. Her yere onunla gitti. Ancak bu beraberlik bazılarıncı çekilemedi ve dedikodular yayıldı. Sonunda halk o hale getirildi ki kendi elleriyle diktikleri anıtı yıktı.

Kissadan Hisse:

İyi evlilik bir şanstır, nasiptir. Öyle önceden ölçmeye, biçmeye filan gelmez! Çok iyi bir eş olsanız da... İyi doktorluk da ayındır, heykelinizin yıkılmasını önlemeyebilir.